

NEVELÉS.

(MÁRAMAROSI TANÜGY.)

A VÁRMEGYEI KÖZIGAZG. BIZOTTSÁG, MINT TANÜGYI HATÓSÁGNAK

A KIR. TANFELÜGYELŐSÉGNEK ÉS A

„MÁRAMAROSI ÁLT. TANÍTÓ-EGYESÜLET“-NEK HIVATALOS KÖZLÖNYE.

SZERKESZTI

BÖKÉNYI DÁNIEL.

KIADJA

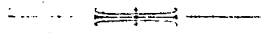
A KÖZIGAZGATÁSI BIZOTTSÁG HATHATÓS TÁMOGATÁSÁVAL

A „MÁRAMAROSI ÁLT. TANÍTÓ-EGYESÜLET“.

XV. ÉVFOLYAM.

1898. JANUÁR 25.

V. SZÁM.

M.-SZIGET,

NYOMATOTT A MÁRAMAROSI RÉSZVÉNY-NYOMDABAN.

1898.

NEVELÉS.

(MÁRAMAROSI TANÜGY.)

XV. Évfolyam.

Sziget, 1898. Január 25.

V. szám.

Megjelen havonként egyszer.

Előfizetési ára: Egész évre 2 frt 50 kr.

Szathmáry György.

1845—1898.

„Lehullott a mi fejünknek koronája!”

Ez az érzés szállja meg lelkünket, ha meggondoljuk, ki volt ő nekünk és mit vesztettünk általa.

Első sorban *ember* volt a szó legigazabb értelmében, *ember*, a ki kötelességének és hivatásának megfelelni akar és tud; *ember*, aki nemesen érez, át van hatva attól a szeretettől és ragaszkodástól, a mely egész valóját a nemzet napszámosaihoz a néptanítókhoz forrasztja; *ember*, a ki egész rajongással szól a magyar néptanítók nemzetalkotó munkásságáról és boldognak tartja azt a pillanatot, amelyben egy szegény tanítóval jót tehet; *ember*, a ki szerető családján kívül nem ismer mást, nem tud, nem akar tudni egyebet, mint a magyar népoktatás munkásainak nehéz helyzetén segíteni, s ha ebbeli fáradozása, a nagy állami érdekek sajátyszerű és bonyodalmas viszonyai között nem találja meg az óhajtott eredményt, inkább fáj az neki, mint annak a szegény tanítónak, akinek az érdekében tette meg, nemes lényéből fakadó kötelességét.

Szathmáry György boldog emlékü és porhüvelyében is áldott alakja, soha nem fog kimeenni annak a generációnak a lelkéből, amely látta és ismerte őt, a maga igazi valóságában.

Az az ideges, évek óta beteg ember, aki a munkaóriási halmazában csaknem vergődött, hogy annak

elintézését eszközölhesse; a ki idegesen, sokszor kiméletlenül fogadta a látogatók ezreit, az az ember nem volt képes mást tenni, mint jót, mint szépet, mint magasztosat a magyar nemzeti nevelés és oktatás érdekében.

Rajongva szerette Máramarost és annak tanügyi munkásait. Kétszeri látogatása e vármegyében állandó nyomokat hagyott nemes szívében, magasztos lelkületében és ez érzésnek oly sokszor, oly eklatánsul adott kifejezést: hogy annak édes melegét érezte e vármegye lelkes tanítóserege, az a sereg, a mely nem lelkesedéssel, de igazi imádattal vallotta Szathmáryt a maga első vezérének.

E sorok írója szerencsés lehetett a megdicsőült rokonszenvét, jóakaró barátságát közelebbről is érezni, őszintén mondhatom: hogy széles e hazában nem létezett talán oly földdarab, a mely iránt igazibb lelkesedéssel viseltetett volna áldott emlékü vezérünk: mint Máramaros.

Hegyormainak remek alkotása, természeti szépségeinek ritka arányai ép úgy elragadták, mint jó népnek egyszerű őszintesége, becsületes munkássága és kétségen kívül álló igazi hazafisága.

A legigazabb részvétell állunk meg magasztos emléke előtt, bámulva csodáljuk nemes ideálját, lankadatlan buzgalmát, határt nem ismerő munkásságát és pótolhatatlan emberszeretetét.

Volt . . . nincs . . . Boldog tudat az *előbbi*, leverő, fájdalmas az *utóbbi*. Olyan embert veszteni el, aki társadalmi hatalommal, magas tudományos képzettséggel, az erkölcsi erők összességének tényezőivel küzd és munkálkodik a magyar nemzeti nevelés és oktatás érdekében, a ki lázas izgatottsággal alkotja a magyar nemzeti művelődés megszentelt oltárait, az *iskoláknak százait*, aki rajongó szeretettel gyűjti és öleli magához a hivatásokat őszintén teljesítő tanítókat, aki csak azért él, tanul és dolgozik, hogy hazájának és embertársainak jót tegyen: annak a nemes lénynek nagyon, de nagyon korai volt még itt hagyni azt a munkakört, amely hozzá volt forrva az ő lelkéhez, szívéhez, tudásához és egész valójához.

Sirunk, mert okunk van sirni, okunk van zokogni magyar néptanító munkatársaim. Ne sajnáljuk a könnyűt, mert minden cseppje Szathmáry György volt kedves jó vezérünk nemes alakját és őszinte szívjóságát juttatja eszünkbe.

Kövessük őt a munkában, az emberszeretetben és akkor talán méltók leszünk emlékéhez.

Kinek hatalma szab törvényeket, határt . . .

Óh népek, Istene küldj egy reménysugárt!

Kovács Zoltán.

*